

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)

z dnia 12 stycznia 2007 r.*

W sprawie T-447/05

Société des plantations de Mbanga SA (SPM), z siedzibą w Douala (Kamerun), reprezentowanej początkowo przez adwokatów P. Solera Couteaux oraz S. Cahn, a następnie przez adwokata B. Doré,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez F. Clotuche-Duvieusart oraz L. Visaggię, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wnioski o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 2015/2005 z dnia 9 grudnia 2005 r. w sprawie przywozu bananów pochodzących z krajów ACP w ramach kontyngentu taryfowego ustanowionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1964/2005 w sprawie stawek celnych mających zastosowanie do bananów w styczniu i lutym 2006 r. (Dz.U. L 324, str. 5),

* Język postępowania: francuski.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes, M. E. Martins Ribeiro i K. Jürimäe, sędziowie,
sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne

- ¹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku bananów (Dz.U. L 47, str. 1) ustanowiło w tytule IV wspólny reżim przywozu do Wspólnoty bananów z państw trzecich, znajdujący zastosowanie w okresie od dnia 1 lipca 1993 r. do 31 grudnia 2005 r. Podstawę tego reżimu stanowiły kontyngenty taryfowe, których wysokość ustalano w sposób zapewniający zaopatrzenie wspólnotowego rynku, przy czym przywóz dokonywany w ramach rzeczonych kontyngentów objęty był obniżoną lub zerową stawką celną. W tych warunkach banany pochodzące z krajów Afryki, Karaibów i Pacyfiku (zwanymi dalej „krajami AKP”) korzystały z preferencyjnego traktowania polegającego na zwolnieniu z opłat celnych przywozu określonej ilości bananów oraz na stosowaniu preferencji taryfowej w przywozie bananów powyżej tej ilości.

- 2 Uregulowania dotyczące przywozu, ustanowione w tytule IV rozporządzenia nr 404/93, były wielokrotnie zmieniane. Od dnia 1 lipca 2001 r. podstawowe przepisy regulujące przywóz bananów do Wspólnoty znajdowały się w art. 16–20 rozporządzenia nr 404/93 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniami Rady (WE) nr 216/2001 z dnia 29 stycznia 2001 r. (Dz.U. L 31, str. 2) i nr 2587/2001 z dnia 19 grudnia 2001 r. (Dz.U. L 345, str. 13). Zasady te uzupełniały przepisy ustanowione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 896/2001 z dnia 7 maja 2001 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 w odniesieniu do uzgodnień dotyczących przywozu bananów do Wspólnoty (Dz.U. L 126, str. 6).

- 3 Motywy pierwszy i drugi rozporządzenia nr 216/2001 stanowią, że w celu zakończenia sporów powstałych w związku z reżimem przywozu, ustanowionym w tytule IV rozporządzenia nr 404/93, analiza wszystkich możliwości prezentowanych przez Komisję prowadzi do wniosku, że „ustanowienie w średnim okresie systemu przywozu opartego na stosowaniu cła o właściwej stawce oraz stosowaniu preferencji taryfowej w przywozie z krajów AKP przewiduje najlepsze gwarancje dla, po pierwsze, osiągnięcia celów wspólnej organizacji rynku w odniesieniu do produkcji wspólnotowej oraz popytu konsumenta, po drugie, zapewnienia zgodności z zasadami handlu międzynarodowego, i po trzecie, zapobiegania dalszym sporom”. Motyw czwarty rozporządzenia precyzuje, że „[d]o chwili wejścia w życie tego systemu Wspólnota powinna być zaopatrywana w ramach kilku kontyngentów taryfowych otwartych dla przywozu ze wszystkich miejsc pochodzenia [...]”.

- 4 Artykuł 16 rozporządzenia nr 404/93 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 216/2001 stanowił:

„1. Przepisy niniejszego artykułu oraz art. 17–20 stosuje się do przywozu świeżych produktów objętych kodem CN ex 0803 00 19 do chwili wejścia w życie stawki Wspólnej Taryfy Celnej dla tych produktów, nie później niż w dniu 1 stycznia 2006 r., ustanowionej zgodnie z procedurą przewidzianą w art. XXVIII Układu Ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu GATT.

2. Do chwili wejścia w życie stawki, określonej w ust. 1, przywóz świeżych produktów, określonych w danym ustępie, odbywa się w ramach kontyngentów taryfowych otwartych mocą art. 18”.

- 5 Artykuł 18 ust. 1 rozporządzenia nr 404/93 przewidywał otwarcie trzech kontyngentów taryfowych oznaczonych literami A, B, i C w łącznej wysokości 3 403 000 ton. W wyniku zmian wprowadzonych rozporządzeniem nr 2587/2001 wysokość kontyngentu C została ustalona na podstawie art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia nr 404/93 na poziomie 750 000 ton, a na podstawie art. 18 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 404/93 kontyngent ten został zastrzeżony dla przywozu bananów pochodzących z krajów AKP (zwanymi dalej „bananami AKP”).
- 6 Jednocześnie z tym reżimem Komisja, od 2004 r., przyjęła środki przejściowe, wynikające z przystąpienia do Wspólnoty dziesięciu nowych państw członkowskich, w celu zapewnienia zaopatrzenia rynków tych państw. W odniesieniu do 2005 r. środki te zostały ustanowione w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1892/2004 z dnia 29 października 2004 r. w sprawie środków przejściowych na rok 2005 przy przywozie bananów do Wspólnoty ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 328, str. 50), które udostępniło dodatkową ilość w wysokości 460 000 ton w stosunku do kontyngentów otwartych na mocy art. 18 rozporządzenia nr 404/93 dla przywozu bananów wszelkiego pochodzenia.
- 7 Artykuł 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1964/2005 z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie stawek celnych w odniesieniu do bananów (Dz.U. L 316, str. 1), który wprowadził reżim wyłącznie taryfowy, stanowi:

„1. Od dnia 1 stycznia 2006 r. stawka celna w odniesieniu do bananów (kod CN 0803 00 19) wynosi 176 EUR za tonę.

2. Co roku od dnia 1 stycznia, począwszy od dnia 1 stycznia 2006 r., otwiera się autonomiczny kontyngent taryfowy w wysokości 775 000 ton wagi netto, podlegający zerowej stawce celnej, na przywóz bananów (kod CN 0803 00 19) pochodzących z krajów AKP”.

- 8 Wejście w życie tego nowego cla spowodowało, że przestał obowiązywać reżim kontyngentów taryfowych przywozowych przewidziany w tytule IV rozporządzenia nr 404/93, zgodnie z art. 16 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia.
- 9 Artykuł 2 rozporządzenia nr 1964/2005 przewiduje, że szczegółowe zasady wdrażania rzeczonego rozporządzenia i środki przejściowe niezbędne do ułatwienia przejścia z obowiązujących ustaleń do ustaleń określonych w tym rozporządzeniu przyjmuje się zgodnie z procedurą komitologii (komitet zarządzający).
- 10 Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2015/2005 z dnia 9 grudnia 2005 r. w sprawie przywozu bananów pochodzących z krajów ACP w ramach kontyngentu taryfowego ustanowionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1964/2005 w sprawie stawek celnych mających zastosowanie do bananów w styczniu i lutym 2006 r. (Dz.U. L 324, str. 5, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) zostało przyjęte w celu ustanowienia zasad zarządzania kontyngentem taryfowym, stosowanych do przywozu bananów pochodzących z krajów AKP w styczniu i lutym 2006 r. Motyw drugi omawianego rozporządzenia stanowi:

„Wprowadzenie w życie instrumentów potrzebnych do zarządzania kontyngentem taryfowym na przywóz bananów pochodzących z państw AKP, przewidzianym w rozporządzeniu [...] nr 1964/2005, nie może zostać zakończone na czas przed dniem 1 stycznia 2006 r. Komisja powinna zatem przyjąć środki przejściowe w odniesieniu do wydawania pozwoleń na przywóz w styczniu i lutym 2006 r. w celu zapewnienia dostaw do Wspólnoty oraz ciągłości handlu z krajami AKP, a także w celu uniknięcia zakłóceń w obrocie handlowym. Środki te nie naruszają szczegółowych zasad, które mają zostać przyjęte na późniejszym etapie w ciągu 2006 r.”.

11 Artykuł 2 zaskarżonego rozporządzenia stanowi:

„W styczniu i lutym 2006 r.:

- dla celów wydawania pozwoleń na przywóz podmiotom określonym w tytule II dostępna jest ilość 135 000 ton; wymieniony subkontyngent taryfowy ma numer seryjny 09.4160,

- dla celów wydawania pozwoleń na przywóz podmiotom określonym w tytule III dostępna jest ilość 25 000 ton; wymieniony subkontyngent taryfowy ma numer seryjny 09.4162”.

12 Tytuł II zaskarżonego rozporządzenia dotyczy „podmiotów zarejestrowanych w ramach kontyngentu taryfowego C, o którym mowa w art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia [...] nr 404/93, w 2005 r.”. Artykuł 3 tego rozporządzenia stanowi:

„W styczniu i lutym 2006 r. każdy tradycyjny podmiot gospodarczy C oraz każdy nietradycyjny podmiot gospodarczy C, o których mowa odpowiednio w art. 3 pkt 3 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia [...] nr 896/2001, może złożyć jeden wniosek lub kilka wniosków o pozwolenie na przywóz w maksymalnej wysokości, odpowiednio:

- ilości referencyjnej ustanowionej i notyfikowanej w 2005 r. w ramach kontyngentu taryfowego C, zgodnie z art. 5 ust. 4 rozporządzenia [...] nr 896/2001, w przypadku tradycyjnych podmiotów C,

- ilości referencyjnej ustanowionej i notyfikowanej w 2005 r. w ramach kontyngentu taryfowego C, zgodnie z art. 9 ust. 3 rozporządzenia [...] nr 896/2001, w przypadku nietradycyjnych podmiotów C

[...]”.

- 13 Tytuł III zaskarżonego rozporządzenia dotyczy „innych podmiotów gospodarczych”. Artykuł 4 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„Podmioty gospodarcze prowadzące działalność we Wspólnocie i zarejestrowane w ramach kontyngentów A/B określonych w art. 18 ust. 1 rozporządzenia [...] nr 404/93 lub w ramach dodatkowej ilości ustanowionej w rozporządzeniu [...] nr 1892/2004, które w 2005 r. wprowadziły do wolnego obrotu banany pochodzące z krajów AKP, mogą złożyć jeden wniosek o pozwolenie na przywóz w ramach ilości określonej w art. 2 tiret drugie”.

- 14 Tytuł IV zaskarżonego rozporządzenia określa zasady składania wniosków (art. 5) i wydawania pozwoleń na przywóz (art. 6). W tytule V omawianego rozporządzenia, obejmującym art. 7–9, zawarte zostały przepisy końcowe.

- 15 Rozporządzenie Komisji (WE) nr 219/2006 z dnia 8 lutego 2006 r. otwierające kontyngent taryfowy na przywóz bananów objętych kodem CN 0803 00 19, pochodzących z krajów AKP i ustalające zasady zarządzania nim w okresie od dnia 1 marca do dnia 31 grudnia 2006 r. (Dz.U. L 38, str. 22) ustanowiło następnie zasady zarządzania kontyngentem taryfowym stosowane do przywozu bananów pochodzących z krajów AKP od dnia 1 marca 2006 r. Artykuł 2 lit. b) omawianego rozporządzenia stanowi, że ilością 468 150 ton, stanowiącą 76% dostępnej ilości,

zarządza się zgodnie z przepisami rozdziału III tego rozporządzenia. Rozdział ten odsyła w art. 7 ust. 2 do tzw. metody „kolejności zgłoszeń” przewidzianej w art. 308a, 308b i 308c rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, str. 1).

- 16 Stosunki między krajami AKP i Wspólnotą są obecnie uregulowane w umowie o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisanej w Kotonu 23 czerwca 2000 r. (Dz.U. L 317, str. 3, zwanej dalej „umową z Kotonu”).
- 17 Ogólny reżim wymiany pomiędzy Wspólnotą a państwami AKP został określony w załączniku V umowy z Kotonu. Reżim ten obowiązuje w okresie przejściowym do dnia 31 grudnia 2007 r., w czasie którego prowadzone są negocjacje w zakresie nowych umów o partnerstwie gospodarczym. Artykuł 1 tego załącznika stanowi w szczególności:

„1. Produkty pochodzące z państw AKP są przywożone do Wspólnoty bez należności celnych i opłat o skutku równoważnym.

a) W przypadku produktów pochodzących z [państw] AKP:

— wymienionych w załączniku I do traktatu, jeśli podlegają one wspólnej organizacji rynku w rozumieniu art. 34 traktatu, lub

- przy przywozie do Wspólnoty, podlegają[cych] zasadom szczególnym wprowadzonym w wyniku realizacji wspólnej polityki rolnej,

Wspólnota przyjmuje wszelkie środki niezbędne do zapewnienia bardziej preferencyjnego traktowania niż traktowanie przysługujące państwom trzecim korzystającym z klauzuli najwyższego uprzywilejowania w zakresie identycznych produktów.

[...]

- d) Ustalenia określone w [ust. 1] lit. a) wchodzi w życie z chwilą wejścia w życie niniejszej umowy i pozostaną w mocy w terminie obowiązywania okresu przygotowawczego, określonego w art. 37 ustęp 1 Umowy.

Jednakże, jeśli w tym terminie Wspólnota:

[...]

- zmieni wspólną organizację rynku w zakresie określonego rodzaju produktów lub szczególne zasady wprowadzone w wyniku realizacji wspólnej polityki rolnej, zachowuje prawo do zmiany ustaleń ustanowionych dla produktów pochodzących z państw AKP po konsultacjach z Radą Ministrów. W takich przypadkach Wspólnota zapewnia, że produkty pochodzące z państw AKP nadal czerpią korzyści porównywalne

z ustalonymi uprzednio w odniesieniu do produktów pochodzących z państw trzecich korzystających z klauzuli najwyższego uprzywilejowania”.

- 18 Artykuł 1 protokołu nr 5 dołączonego do załącznika V do umowy z Kotonu, zatytułowany „Drugi protokół dotyczący bananów”, stanowi:

„Strony uznają niewątpliwe znaczenie gospodarcze, jakie dla dostawców bananów z państw AKP ma wywóz dokonywany przez nich na rynek Wspólnoty. Wspólnota wyraża zgodę na zbadanie oraz, w miarę potrzeby, przyjęcie środków mających na celu zapewnienie stałej wiarygodności przedsiębiorstw zajmujących się wywozem bananów oraz ciągłego zbytu tych bananów na rynku wspólnotowym”.

Skarżąca

- 19 Spółka występująca w charakterze skarżącej została założona w dniu 5 października 1998 r. Podstawowym zakresem działalności spółki w Kamerunie i innych krajach jest produkcja, przetwarzanie i wprowadzanie do obrotu bananów przeznaczonych do wywozu.
- 20 Skarżąca należy do kategorii producentów, którzy nie mają podwójnego statusu podmiotu gospodarczego i którzy nie są również częścią europejskiego lub wielonarodowego zrzeszenia. Z tego powodu nie jest ona podmiotem gospodarczym w rozumieniu zaskarżonego rozporządzenia i nie może otrzymać takiego statusu, ponieważ omawiane rozporządzenie utrzymuje reżim przyznawania pozwoleń na przywóz na podstawie historycznych okresów referencyjnych ustalonych w obowiązujących uprzednio przepisach.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 grudnia 2005 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 22 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w tym samym dniu skarżąca wniosła o rozpoznanie skargi w trybie przyspieszonym na podstawie art. 76a regulaminu Sądu.
- 23 Orzeczeniem Sądu z dnia 26 stycznia 2006 r. wniosek o rozpoznanie skargi w trybie przyspieszonym został oddalony.
- 24 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 lutego 2006 r. Komisja, na podstawie art. 114 § 1 regulaminu Sądu, podniosła zarzut niedopuszczalności niniejszej skargi.
- 25 Skarżąca przedstawiła uwagi dotyczące wspomnianego zarzutu niedopuszczalności w dniu 28 marca 2006 r., w którym zamknięta została procedura pisemna w przedmiocie dopuszczalności.
- 26 W swojej skardze skarżąca wnosi do Sądu o:
  - stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

27 W ramach zarzutu niedopuszczalności Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

28 W uwagach w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności skarżąca wnosi do Sądu o:

— oddalenie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Co do prawa

29 Na mocy art. 114 § 1 regulaminu, jeżeli jedna ze stron tego zażąda, Sąd może orzec w sprawie dopuszczalności skargi bez rozpatrywania istoty sprawy. Zgodnie z § 3 tego samego artykułu, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania w przedmiocie wniosku odbywa się ustnie. W niniejszej sprawie Sąd jest zdania, że na podstawie pism znajdujących się w aktach sprawy uzyskał wystarczające informacje dla orzeczenia w przedmiocie wniosku bez konieczności otwierania procedury ustnej.

- 30 Komisja podnosi zarzut niedopuszczalności skargi z uwagi, po pierwsze, na fakt, że skarżąca nie ma interesu prawnego w odniesieniu do zaskarżonego rozporządzenia, a po drugie, że omawiane rozporządzenie ma zasięg ogólny i nie dotyczy skarżącej bezpośrednio i indywidualnie.

Argumenty stron

- 31 Komisja podkreśla, że zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE skarga o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna pod warunkiem, że takie rozporządzenie jest w rzeczywistości indywidualną decyzją, która dotyczy bezpośrednio i indywidualnie tej osoby. Komisja dodaje, że celem omawianego przepisu jest unikanie sytuacji, w których sam wybór formy rozporządzenia wyłącza możliwość wniesienia przez jednostkę skargi na decyzję, która dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie.
- 32 W rozpatrywanej sprawie zaskarżone rozporządzenie nie tylko nie dotyczy bezpośrednio i indywidualnie skarżącej, ale też jego celem nie jest określenie sytuacji prawnej producentów, takich jak skarżąca, mających siedziby poza terytorium Wspólnoty, co oznacza, że skarżąca nie ma interesu prawnego w stwierdzeniu nieważności omawianego rozporządzenia.
- 33 Po pierwsze, w odniesieniu do interesu prawnego Komisja przypomina, że celem zaskarżonego rozporządzenia jest przyjęcie środków przejściowych obowiązujących w styczniu i lutym 2006 r. w zakresie wydawania pozwoleń na przywóz w ramach kontyngentu taryfowego obejmującego banany AKP, przewidzianego w rozporządzeniu nr 1964/2005. Przyjęcie tych środków okazało się konieczne, ponieważ po wydaniu rozporządzenia nr 1964/2005 Komisja nie dysponowała odpowiednim czasem pozwalającym na przyjęcie i opublikowanie nowych zasad zarządzania kontyngentem bananów AKP, umożliwiającym następnie państwom

członkowskim ponowne zarejestrowanie na podstawie tych zasad podmiotów gospodarczych upoważnionych do udziału w podziale kontyngentu taryfowego. Decyzja o ograniczeniu, jedynie w styczniu i lutym 2006 r., wydawania pozwoleń na przywóz podmiotom, które dostarczały banany AKP na rynek wspólnotowy w ramach reżimu kontyngentów taryfowych obowiązującego do dnia 31 grudnia 2005 r., była podyktowana koniecznością zagwarantowania dostaw do Wspólnoty, zapewnienia ciągłości handlu z krajami AKP oraz uniknięcia zaburzeń w wymianie towarowej.

34 Komisja dodaje, że zaskarżone rozporządzenie definiuje w tym celu dwa subkontyngenty przeznaczone dla różnych rodzajów podmiotów gospodarczych. Pierwszy subkontyngent w wysokości 135 000 ton dostępny dla podmiotów gospodarczych z siedzibą we Wspólnocie, które w 2005 r. były zarejestrowane w ramach kontyngentu taryfowego C, o którym mowa w art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 404/93 i drugi subkontyngent w wysokości 25 000 ton dostępny dla innych podmiotów gospodarczych, tzn. podmiotów z siedzibą we Wspólnocie, zarejestrowanych w ramach kontyngentów A i B, o których mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 404/93 lub w ramach dodatkowej ilości ustalonej w rozporządzeniu nr 1892/2004, które w 2005 r. wprowadziły do wolnego obrotu banany AKP. Z tego powodu taki reżim nie może dotyczyć producentów, takich jak skarżąca, z siedzibą w państwach trzecich i nieprowadzących żadnej działalności gospodarczej na terytorium państw członkowskich. Wynika z tego, że sytuacja prawna skarżącej nie uległaby zmianie w przypadku stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia, które nie znajdowało do niej zastosowania, co dowodzi, że nie ma ona interesu prawnego w stwierdzeniu nieważności omawianego rozporządzenia

35 Po drugie, zakładając nawet, że taki interes istnieje, prawdą jest, zdaniem Komisji, że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy skarżącej ani bezpośrednio, ani indywidualnie, ponieważ chodzi o akt o zasięgu ogólnym. W tym względzie Komisja dodaje, że omawiane rozporządzenie definiuje kategorie podmiotów gospodarczych i zasady dostępu do poszczególnych subkontyngentów na podstawie kryteriów określonych obiektywnie, jakimi są, po pierwsze, udział w podziale kontyngentów taryfowych, przewidzianych w art. 18 rozporządzenia nr 404/93, lub dodatkowej ilości ustalonej w rozporządzeniu nr 1892/2004, a po drugie, pochodzenie bananów przywożonych na tej podstawie do Wspólnoty. Chodzi zatem o rozporządzenie wywierające skutki

prawne względem osób określonych w sposób ogólny i abstrakcyjny zgodnie z przyjętym w orzecznictwie kryterium odróżniającym rozporządzenie od decyzji (wyroki Trybunału z dnia 6 października 1982 r. w sprawie 307/81 *Alusuisse Italia* przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. 3463, pkt 9 i z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-321/95 P *Greenpeace Council* i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-1651, pkt 28; postanowienie Sądu z dnia 19 czerwca 1995 r. w sprawie T-107/94 *Kik* przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-1717, pkt 35 i wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawach połączonych T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 i T-225/99 *Comafrika* i *Dole Fresh Fruit Europe* przeciwko Komisji, Rec. str. II-1975, pkt 108–110).

36 Ponieważ skarżąca nie ma statusu podmiotu gospodarczego, o którym mowa w zaskarżonym rozporządzeniu, akt ten dotyczy skarżącej jedynie ze względu na jej obiektywny status podmiotu gospodarczego, który nie posiada siedziby we Wspólnocie i nie dysponuje historycznym okresem referencyjnym w ramach wspólnotowego reżimu przywozu obowiązującego do dnia 31 grudnia 2005 r., jak zaznaczyła sama skarżąca w skardze, a zatem w taki sam sposób, jak dotyczy on ogółu podmiotów gospodarczych znajdujących się w podobnej sytuacji. Komisja dodaje, że Sąd miał już okazję potwierdzić, że rozporządzenia dotyczące zasad zarządzania kontyngentami taryfowymi na przywóz mają zasięg ogólny i abstrakcyjny (postanowienia Sądu z dnia 25 września 2002 r. w sprawie T-178/01 *Di Lenardo* przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze i w sprawie T-179/01 *Dilexport* przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze). Zresztą żaden inny element charakteryzujący sytuację skarżącej nie odróżnia jej od pozostałych podmiotów gospodarczych.

37 W odpowiedzi na argument skarżącej, zgodnie z którym zaskarżone rozporządzenie pozbawia ją faktycznie prawa do przywozu, Komisja podkreśla, że skarżąca nie może być pozbawiona jakiegokolwiek prawa do przywozu, ponieważ nie posiada — podobnie jak pozostałe podmioty gospodarcze — żadnego prawa nabytego w tym zakresie, tym bardziej, że skarżąca nie miała nawet statusu podmiotu gospodarczego na podstawie obowiązującego wcześniej reżimu przywozu. Sytuacja skarżącej nie różni się od sytuacji każdej innej osoby, która nie spełnia warunków, o których mowa w tytułach II i III zaskarżonego rozporządzenia.

- 38 Komisja podkreśla również, że nawet jeśli zaskarżone środki mogłyby zagrozić dalszemu prowadzeniu działalności przez skarżącą, okoliczność ta nie jest w stanie wyróżnić jej w sposób indywidualny. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem fakt, że akt może wywoływać konkretne skutki zróżnicowane wobec różnych podmiotów prawa, do których znajduje zastosowanie, nie może pozbawiać go normatywnego charakteru, ponieważ akt podlega zastosowaniu ze względu na zaistnienie pewnej obiektywnej sytuacji prawnej lub faktycznej w nim określonej (postanowienie Trybunału z dnia 12 lipca 1993 r. w sprawie C-107/93 AEFMA przeciwko Komisji, Rec. str. I-3999, pkt 14–22; postanowienie Sądu z dnia 15 września 1999 r. w sprawie T-11/99 Van Parys i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-2653, pkt 50 i 51). Jest tak również w odniesieniu do możliwości ustalenia z przybliżoną dokładnością liczby lub nawet tożsamości podmiotów prawa, do których ma zastosowanie dany akt (wyrok Trybunału z dnia 14 lutego 1989 r. w sprawie 206/87 Lefebvre przeciwko Komisji, Rec. str. 275; postanowienie Sądu z dnia 28 lutego 2005 r. w sprawie T-108/03 von Pezold przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-655, pkt 46).
- 39 Skarżąca podważa, po pierwsze, tezę Komisji, zgodnie z którą nie ma ona interesu prawnego w odniesieniu do zaskarżonego rozporządzenia. W tym względzie utrzymuje ona, że z ustalonego orzecznictwa wynika, że siedziba lub miejsce prowadzenia działalności gospodarczej skarżącego nie ma żadnego wpływu na dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności, ponieważ jedynie skutki prawne aktu, od którego zależy jego sytuacja prawna, mają znaczenie (wyrok Sądu z dnia 14 września 1995 r. w sprawach połączonych T-480/93 i T-483/93 Antillean Rice Mills i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-2305).
- 40 Skarżąca dodaje, że dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez podmiot prawa, zgodnie z ustalonym orzecznictwem, zależy jedynie od spełnienia przesłanki, aby podmiot ten mógł powołać się na istniejący i aktualny prawnie chroniony interes. W rozpatrywanej sprawie bezsporne jest, że ponieważ skutkiem stosowania zaskarżonego rozporządzenia jest pozbawienie producentów mających siedziby w krajach AKP, którzy nie mają statusu podmiotów gospodarczych w rozumieniu omawianego rozporządzenia, wszelkich praw dotyczących ogółu operacji wywozu z przeznaczeniem na rynek wspólnotowy, wspomniani producenci mają interes prawny i prawnie chroniony pozwalający im na zakwestionowanie zgodności z prawem wspomnianego rozporządzenia.

- 41 Po drugie, skarżąca podkreśla, że o ile omawiane rozporządzenie stosuje się do ogółu zainteresowanych podmiotów gospodarczych, to jednak dotyczy ono bezpośrednio i indywidualnie niektórych z nich. Skarżąca przypomina w tym względzie, że zgodnie z ustalonym orzecznictwem, w przypadku gdy rozporządzenie nie jest w istocie indywidualną decyzją, należy ustalić skutki prawne, jakie ma wywołać lub jakie rzeczywiście wywołuje (przywołany wyżej w pkt 35 wyrok Trybunału w sprawie *Alusuisse Italia przeciwko Radzie i Komisji*, pkt 8 oraz wyrok z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie *C-451/98 Antillean Rice Mills przeciwko Radzie*, Rec. str. I-8949).
- 42 Charakter normatywny aktu nie stoi zatem na przeszkodzie, jak zostało stwierdzone w orzecznictwie, uprawnieniu skarżącego do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności. W tym celu wystarczy, aby skarżący wykazał, że wspomniany akt dotyczy go bezpośrednio i indywidualnie (wyroki Trybunału z dnia 29 marca 1979 r. w sprawie *118/77 ISO przeciwko Radzie*, Rec. str. 1277; z dnia 21 lutego 1984 r. w sprawach połączonych *239/82 i 275/82 Allied Corporation i in. przeciwko Komisji*, Rec. str. 1005; z dnia 14 marca 1990 r. w sprawach połączonych *C-133/87 i C-150/87 Nashua Corporation i in. przeciwko Komisji i Radzie*, Rec. str. I-719; z dnia 16 maja 1991 r. w sprawie *C-358/89 Extramet Industrie przeciwko Radzie*, Rec. str. I-2501; z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie *C-309/89 Codorniu przeciwko Radzie*, Rec. str. I-1853 oraz przywołany wyżej w pkt 41 wyrok w sprawie *Antillean Rice Mills przeciwko Radzie*).
- 43 Po trzecie, skarżąca utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie, jak wymaga orzecznictwo, dotyczy jej indywidualnie ze względu na określone cechy, które są jej właściwe, lub sytuację faktyczną, która wyodrębnia ją spośród wszystkich innych osób i w ten sposób indywidualizuje ją w podobny sposób jak adresata decyzji (wyroki Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie *25/62 Plaumann przeciwko Komisji*, Rec. str. 197, 223 oraz z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie *C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie*, Rec. str. I-6677; postanowienie Sądu z dnia 6 lipca 2004 r. w sprawie *T-370/02 Alpenhain-Camembert-Werk i in. przeciwko Komisji*, Zb.Orz. str. II-2097). W tym względzie skarżąca twierdzi, że nie tylko jej sytuacja faktyczna jest całkowicie odmienna od sytuacji podmiotów gospodarczych lub pozostałych producentów bananów AKP, ale również, że znajduje się ona w sytuacji prawnej pozwalającej uznać, że powinna być zrównana z „adresatem” w rozumieniu orzecznictwa. Ponieważ skarżąca należy do kategorii producentów niezależnych z siedzibą w krajach AKP, obejmujących podmioty gospodarcze lub producentów niezrzeszonych, nie może wprowadzić do obrotu swoich produktów na terytorium Unii.

- 44 Według skarżącej oraz jak wynika z art. 1 załącznika V do umowy z Kotonu i art. 1 protokołu nr 5 dołączonego do załącznika V do wspomnianej umowy, zatytułowanego „Drugi protokół dotyczący bananów”, prawo wspólnotowe określa sytuację prawną producenta z siedzibą w kraju AKP, który dokonuje wywozu swoich produktów na rynek wspólnotowy, odróżniając ją od sytuacji prawnej innych producentów, jak również od sytuacji prawnej ogółu innych podmiotów gospodarczych działających w sektorze bananów. Wspomniane przepisy pozwalają w sposób niepodważalny stwierdzić, że w świetle przepisów wspólnej polityki rolnej sytuacja prawna producentów bananów AKP jest szczególna, tzn. taka sama jak sytuacja, o której mowa w przywołanym wyżej w pkt 39 wyroku w sprawie *Antillean Rice Mills i in. przeciwko Komisji*.
- 45 Skarżąca dodaje, że zindywidualizowanie jej może wynikać z uwzględnienia przez wydającego akt (lub z obowiązku uwzględnienia przez wydającego akt) sytuacji prawnej lub faktycznej właściwej jej, która odpowiada sytuacji zainteresowanych przedsiębiorstw w czasie przyjęcia rzezonego aktu. Ten sposób uznania indywidualnego związku został już dopuszczony przez Trybunał w wyroku z dnia 17 stycznia 1985 r. w sprawie 11/82 *Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji* (Rec. str. 207) w zakresie, w jakim przepisy aktu o przystąpieniu narzucały to, jak również w wyroku z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie C-152/88 *Sofrimport przeciwko Komisji* (Rec. str. I-2477), w którym Trybunał stwierdził, że dana regulacja zobowiązywała Komisję do uwzględnienia sytuacji skarżących przy przyjmowaniu aktu będącego przedmiotem sprawy.
- 46 Sytuacja skarżącej jest poza tym w pełni porównywalna do sytuacji eksporterów ryżu z Antyli Holenderskich w postępowaniu zakończonym wydaniem przywołanego wyżej w pkt 41 wyroku w sprawie *Antillean Rice Mills przeciwko Radzie*, w którym zostało uznane, że zostali oni pozbawieni możliwości dokonywania wywozu do Wspólnoty w wyniku przyjęcia środka wspólnotowego. Zdaniem skarżącej, prawdą jest, że Trybunał orzekł najpierw, że nie można uznać, iż środek wspólnotowy dotyczy skarżących jedynie z uwagi na ich status eksporterów ryżu do Wspólnoty, skoro ta działalność handlowa może być prowadzona w każdym czasie przez jakiegokolwiek przedsiębiorstwo. Trybunał dodał następnie, że środek wspólnotowy dotyczył skarżących, a priori, jedynie z powodu ich obiektywnego statusu podmiotów gospodarczych, działających w danym sektorze w taki sam sposób jak pozostałe podmioty. Na koniec Trybunał stwierdził, że niewielka liczba zaintere-

sowanych podmiotów gospodarczych nie wystarcza do uznania indywidualnego związku. Jednakże Trybunał orzekł również, że fakt, iż na podstawie szczególnych przepisów Komisja lub Rada są zobowiązane uwzględnić skutki, jakie wywoła akt prawny, który zamierzają przyjąć, w odniesieniu do sytuacji określonych jednostek, „może indywidualizować te ostatnie” (przywołanej wyżej w pkt 45 wyrok Trybunału w sprawie Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji, pkt 28 i 31 oraz wyrok z dnia 11 lutego 1999 r. w sprawie C-390/95 P Antillean Rice Mills i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-769, pkt 25).

47 Zdaniem skarżącej podobny tok myślenia można przeprowadzić, jeśli chodzi o nałożony na instytucje, przy przyjmowaniu przez nie rozporządzenia w ramach wspólnej polityki rolnej (w tym przypadku w zakresie wspólnej organizacji rynku bananów), obowiązek uwzględnienia nie tylko sytuacji producentów z siedzibą w krajach AKP, ale również zapewnienia im przynajmniej tak samo korzystnego zbytu ich towarów, jak poprzedni ich zbyt, zgodnie z przepisami art. 1 załącznika V do umowy z Kotonu. Wymóg uwzględnienia indywidualnych sytuacji jest w niniejszej sprawie tym większy, że instytucje były zobowiązane do utrzymania, zgodnie z zobowiązaniami umownymi będącymi integralną częścią prawa wspólnotowego, tradycyjnej wymiany towarowej w danym okresie czasu.

48 Ponadto, aby podważyć dopuszczalność skargi Komisja nie może skutecznie powoływać się na argument, zgodnie z którym nie można uznać, jak orzekł Trybunał w przywołanym wyżej w pkt 41 wyroku w sprawie Antillean Rice Mills przeciwko Radzie, że środek wspólnotowy dotyczy skarżących jedynie z uwagi na ich status eksporterów ryżu do Wspólnoty, skoro ta działalność handlowa może być prowadzona w każdym czasie przez jakiegokolwiek przedsiębiorstwo. W niniejszym przypadku zaskarżone rozporządzenie miało być stosowane jedynie przez okres dwóch miesięcy, tak że możliwość, aby inne przedsiębiorstwa stały się producentami bananów w tak krótkim czasie była czysto teoretyczna.

- 49 Po czwarte, skarżąca podnosi, że Komisja na poparcie swojego zarzutu niedopuszczalności nie przytacza żadnego argumentu mogącego podważyć fakt, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżącej bezpośrednio. W tym zakresie skarżąca podkreśla, że z powodu braku jakiegokolwiek środka wspólnotowego czy też krajowego, wprowadzającego reżim przywozu ustanowiony w zaskarżonym rozporządzeniu, akt ten dotyczy jej bezpośrednio. W każdym razie Komisja w dniu przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia nie mogła z pewnością pominąć faktu, że mechanizm wprowadzania do obrotu, jaki wynikał z reżimu pozwoleń, pociągał za sobą bezpośrednio dla producentów, takich jak skarżąca, brak możliwości utrzymania zwyczajowej wymiany handlowej ze Wspólnotą.
- 50 Na koniec skarżąca przypomina wyrok z dnia 3 maja 2002, w sprawie T-177/01 Jégo-Quére przeciwko Komisji, Rec. str. II-2365, w którym Sąd stwierdził, że w przypadku braku krajowych środków wykonawczych aktu wspólnotowego, niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności pozbawiałaby jednostki prawa do skutecznego środka odwoławczego, które jest zagwarantowane przez krajowe normy konstytucyjne, europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zasady wspólnoty prawa i Kartę praw podstawowych. Skarżąca przypomina też, że Trybunał w przywołanym wyżej w pkt 43 wyroku w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie stwierdził również, że Wspólnota Europejska jest wspólnotą prawa, w ramach której akty instytucji wspólnotowych poddane są kontroli pod względem zgodności z traktatem i ogólnymi zasadami prawa, do których należą prawa podstawowe, wśród których znajduje się prawo do skutecznego środka odwoławczego.
- 51 Fakt, że w niniejszej sprawie, zdaniem skarżącej, kwestia ważności rzezonego rozporządzenia nie może zostać podniesiona przed żadnym sądem krajowym, powoduje, iż jedynie uznanie dopuszczalności skargi mogłoby zapobiec odmowie ochrony sądowej, która spowodowałaby, że zaskarżone rozporządzenie stałoby się niezaskarżalne przed sądem, niezgodnie z zasadami wspólnoty prawa. Nie uznając zatem dopuszczalności takiej skargi, sąd wspólnotowy pozbawiłby się możliwości zbadania ewentualnych niezgodności z prawem w odniesieniu do danego aktu, który uniknąłby w ten sposób wszelkiej kontroli sądowej, z naruszeniem zasad wynikającymi z faktu, że Wspólnota jest wspólnotą prawa (wyrok Trybunału z dnia 23 kwietnia 1986 r. w sprawie 294/83 Les Verts przeciwko Parlamentowi, Rec.

str. 1339). Na poparcie tego stanowiska skarżąca przypomina, że projekt Traktatu ustanawiający konstytucję dla Europy z dnia 18 lipca 2003 r. (art. II-47 i art. III-270 akapit czwarty) przewiduje możliwość wniesienia przez podmioty prawa skargi na akty regulacyjne, które dotyczą ich bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych.

Ocena Sądu

W przedmiocie interesu prawnego

- 52 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności, wniesionej przez osobę fizyczną lub prawną, jest uzależniona od spełnienia przesłanki, że posiada ona interes prawny (wyrok Trybunału z dnia 31 marca 1977 r. w sprawie 88/76 Société pour l'exportation des sucres przeciwko Komisji, Rec. str. 709, pkt 19; przywołany wyżej w pkt 39 wyrok z dnia 14 września 1995 r. w sprawie Antillean Rice Mills i in. przeciwko Komisji, pkt 59; postanowienia Sądu z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie T-78/98 Unione provinciale degli agricoltori di Firenze i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1377, pkt 30 oraz z dnia 17 października 2005 r. w sprawie T-28/02 First Data i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-4119, pkt 34).
- 53 Osoba fizyczna lub prawna ma interes we wniesieniu skargi na akt tylko wówczas, gdy stwierdzenie nieważności tego aktu może samo w sobie wywołać skutki prawne (wyrok Trybunału z dnia 24 czerwca 1986 r. w sprawie 53/85 AKZO Chemie przeciwko Komisji, Rec. str. 1965, pkt 21; przywołany wyżej w pkt 39 wyrok z dnia 14 września 1995 r. w sprawie Antillean Rice Mills i in. przeciwko Komisji, pkt 59).
- 54 Zdaniem Komisji w niniejszym przypadku skarżąca nie ma interesu prawnego, ponieważ zaskarżone rozporządzenie nie stosuje się do producentów, takich jak skarżąca, z siedzibą w państwach trzecich i nieprowadzących żadnej działalności gospodarczej na terytorium państw członkowskich. Wynika z tego, że stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia nie ma żadnego wpływu na sytuację prawną skarżącej.

- 55 Nie można przychylić się do tej argumentacji.
- 56 Skarżąca podważa zaskarżone rozporządzenie w szczególności z uwagi na fakt, że nie uwzględnia ono sytuacji niezależnych producentów, takich jak skarżąca, pozbawiając ją w ten sposób możliwości dokonywania wywozu produktów na rynek wspólnotowy. Skarżąca podkreśla między innymi, że omawiane rozporządzenie, ustanawiając w art. 3 i 4 reżim przyznawania pozwoleń na przywóz na podstawie historycznych okresów referencyjnych, narusza przepisy umów dotyczących rynku bananów, jak również zasady ustanowione w przepisach wspólnotowych w dziedzinie wspólnej polityki rolnej i w przepisach dotyczących wspólnej organizacji rynku bananów. Ponadto zaskarżone rozporządzenie narusza zasadę niedyskryminacji, faworyzując niesłusznie historycznie istotnych importerów oraz zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.
- 57 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 233 WE instytucja, która przyjęła akt, którego nieważność stwierdzono, jest zobowiązana do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie wyroku. Środki te nie są związane z wyeliminowaniem tego aktu ze wspólnotowego porządku prawnego, ponieważ wynika ono już z samego stwierdzenia nieważności przez sąd. Środki te dotyczą raczej usunięcia skutków niezgodności z prawem, którą orzeczono w wyroku stwierdzającym nieważność. Takie stwierdzenie nieważności zobowiązuje instytucję, która wydała akt, do przyjęcia środków zapewniających wykonanie wyroku. Z tych względów zainteresowana instytucja może być zmuszona do przywrócenia położenia skarżącej do odpowiedniego stanu lub uniknięcia wydania identycznego aktu (przywołany wyżej w pkt 39 wyrok z dnia 14 września 1995 r. w sprawie Antilleans Rice Mills i in. przeciwko Komisji, pkt 60).
- 58 Aby podporządkować się wyrokowi stwierdzającemu nieważność i zapewnić jego pełne wykonanie, zainteresowana instytucja jest zobowiązana, zgodnie z ustalonym orzecznictwem, do uwzględnienia nie tylko sentencji wyroku, ale również uzasadnienia prowadzącego do jego wydania, które stanowi nieodzowny element tego wyroku, w tym znaczeniu, że jest niezbędne do określenia dokładnego

znaczenia tego, co zostało orzeczone w sentencji. To właśnie uzasadnienie wskazuje, po pierwsze, konkretny przepis uznany za niezgodny z prawem, a po drugie, przedstawia szczegółowe względy, z powodu których orzeczono w sentencji niezgodność z prawem i które zainteresowana instytucja powinna uwzględnić, zastępując unieważniony akt (wyroki Trybunału z dnia 26 kwietnia 1988 r. w sprawach połączonych 97/86, 193/86, 99/86 i 215/86 Asteris i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 2181, pkt 27; z dnia 6 marca 2003 r. w sprawie C-41/00 P Interporc przeciwko Komisji, Rec. str. I-2125, pkt 29; wyrok Sądu z dnia 2 lutego 1995 r. w sprawie T-106/92 Frederiksen przeciwko Parlamentowi, RecFP str. I-A-29, str. II-99, pkt 31).

- 59 Jak wynika ze wskazanego wyżej orzecznictwa zainteresowana instytucja musi zatem unikać, aby akt mający zastąpić akt, względem którego stwierdzono nieważność, nie był dotknięty takimi samymi nieprawidłowościami, jak nieprawidłowości ustalone w wyroku stwierdzającym nieważność. W tych warunkach stwierdzenie nieważności aktu z powodu nieuwzględnienia w nim określonej grupy podmiotów gospodarczych, zobowiązujące instytucję, która wydała akt, do przyjęcia środków zapewniających wykonanie wyroku, może wpłynąć na sytuację prawną skarżącej.
- 60 Z powyższego wynika, że skarżąca ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

W przedmiocie kwestii, czy akt dotyczy skarżącej bezpośrednio i indywidualnie

- 61 W myśl utrwalonego orzecznictwa art. 230 akapit czwarty WE przyznaje jednostkom prawo wniesienia skargi na decyzje, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia, dotyczą ich bezpośrednio i indywidualnie. Przepis ten ma w szczególności na celu uniknięcie sytuacji, w której poprzez sam wybór formy rozporządzenia, instytucje wspólnotowe mogą wykluczyć skargę jednostki na decyzję, która dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie oraz podkreślenie w ten sposób, że wybór formy nie zmienia charakteru aktu (wyrok Trybunału z dnia 17 czerwca 1980 r. w sprawach

połączonych 789/79 i 790/79 Calpak i Società Emiliana Lavorazione Frutta przeciwko Komisji, Rec. str. 1949, pkt 7; postanowienia Sądu z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie T-12/96 Area Cova i in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-2301, pkt 24; z dnia 8 września 2005 r. w sprawie T-287/04 Lorte i in. przeciwko Radzie, Zb.Orz. str. II-3125, pkt 36).

62 Z utrwalonego orzecznictwa wynika również, że ustalenie czy dany akt ma ogólny zasięg, oceniając charakter zaskarżonego aktu, a w szczególności skutki prawne, jakie ma wywoływać lub rzeczywiście wywołuje, powinno stanowić kryterium rozróżnienia między rozporządzeniem i decyzją (wyrok Trybunału z dnia 24 lutego 1987 r. w sprawie 26/86 Deutz und Geldermann przeciwko Radzie, Rec. str. 941, pkt 7; postanowienie Trybunału z dnia 23 listopada 1995 r. w sprawie C-10/95 P Asocarne przeciwko Radzie, Rec. str. I-4149, pkt 28; przywołane wyżej w pkt 61 postanowienie w sprawie Area Cova i in. przeciwko Radzie i Komisji, pkt 25 oraz wyrok Sądu z dnia 3 lutego 2005 r. w sprawie T-139/01 Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-409, pkt 87).

63 Należy zaznaczyć, że w niniejszym przypadku celem zaskarżonego rozporządzenia, sformułowanego w ogólny i abstrakcyjny sposób, jest określenie szczegółowych zasad wykonania rozporządzenia nr 1964/2005 w styczniu i lutym 2006 r. w zakresie reżimu przywozu do Wspólnoty bananów AKP.

64 Fakt, że skarżąca, nie będąc podmiotem gospodarczym w rozumieniu zaskarżonego rozporządzenia, nie może dokonywać przywozu swoich produktów na rynek wspólnotowy, stanowi jedynie skutek zastosowania do jej sytuacji art. 3 i 4 omawianego rozporządzenia. Jednakże te przepisy zaskarżonego rozporządzenia mają charakter środków o zasięgu ogólnym. Przewidują one utworzenie dwóch subkontyngentów przeznaczonych dla różnych rodzajów podmiotów gospodarczych. Pierwszy subkontyngent, w wysokości 135 000 ton, dostępny dla podmiotów gospodarczych z siedzibą we Wspólnocie, które w 2005 r. były zarejestrowane w ramach kontyngentu taryfowego C, o którym mowa w art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 404/93 i drugi subkontyngent, w wysokości 25 000 ton, dostępny dla innych podmiotów gospodarczych, tzn. podmiotów gospodarczych z siedzibą we

Wspólnocie i zarejestrowanych w ramach kontyngentów A i B, o których mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 404/93, lub w ramach dodatkowej ilości ustanowionej w rozporządzeniu nr 1892/2004, którzy w 2005 r. wprowadzili do swobodnego obrotu banany AKP.

- 65 Zaskarżone rozporządzenie stanowi zatem akt normatywny o ogólnym zasięgu, w zakresie w jakim znajduje zastosowanie w obiektywnie określonych sytuacjach i wywołuje skutki prawne w odniesieniu do kategorii osób określonych w sposób generalny i abstrakcyjny. Takie środki dotyczą skarżącej jedynie z uwagi na jej statusu podmiotu gospodarczego nieposiadającego siedziby we Wspólnocie i nieposiadającego historycznego okresu referencyjnego w ramach wspólnotowego reżimu przywozu obowiązującego do dnia 31 grudnia 2005 r. Z tego powodu omawiane środki dotyczą skarżącej w taki sam sposób jak pozostałe podmioty gospodarcze znajdujące się w identycznej sytuacji, tzn. producentów z siedzibą w krajach AKP nieprowadzących żadnej działalności gospodarczej na terenie Wspólnoty i nieposiadających historycznego okresu referencyjnego w ramach wspólnotowego reżimu przywozu obowiązującego do dnia 31 grudnia 2005 r. (zob. podobnie przywołane wyżej w pkt 36 postanowienia w sprawie Di Lenardo przeciwko Komisji, pkt 47 i w sprawie Dilexport przeciwko Komisji, pkt 47 oraz przywołany wyżej w pkt 62 wyrok z dnia 3 lutego 2005 r. w sprawie Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, pkt 88).
- 66 Jednakże nie jest wykluczone, że w pewnych okolicznościach przepisy aktu normatywnego, znajdujące zastosowanie do ogółu zainteresowanych podmiotów gospodarczych, mogą dotyczyć w sposób indywidualny niektórych spośród nich (przywołany wyżej w pkt 42 wyrok w sprawie Extramet Industrie przeciwko Radzie, pkt 13; przywołany wyżej w pkt 42 wyrok w sprawie Codorníu przeciwko Radzie, pkt 19; przywołany wyżej w pkt 43 wyrok w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, pkt 36). W takim przypadku akt wspólnotowy mógłby mieć jednocześnie charakter normatywny, a wobec niektórych zainteresowanych podmiotów gospodarczych charakter decyzyjny (wyrok Sądu z dnia 13 listopada 1995 r. w sprawach połączonych T-481/93 i T-484/93 Exporteurs in Levende Varkens i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-2941, pkt 50; przywołany wyżej w pkt 35 wyrok z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawie Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, pkt 101 oraz przywołany wyżej w pkt 62 wyrok z dnia 3 lutego 2005 r. w sprawie Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, pkt 107).

- 67 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem osoba fizyczna lub prawna, inna niż adresat aktu, może utrzymywać, iż dany akt dotyczy jej indywidualnie, w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, jedynie jeśli wywiera on na nią wpływ ze względu na określone cechy, które są jej właściwe, lub sytuację faktyczną, która wyodrębnia ją spośród wszystkich innych osób i w ten sposób indywidualizuje ją w podobny sposób jak adresata decyzji (przywołany wyżej w pkt 43 wyrok Trybunału w sprawie Plaumann przeciwko Komisji, str. 223; przywołany wyżej w pkt 42 wyrok w sprawie Codorniu przeciwko Radzie, pkt 20; przywołany wyżej w pkt 43 wyrok w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, pkt 36 oraz wyrok z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-263/02 P Komisja przeciwko Jégo-Quéré, Rec. str. I-3425, pkt 45; przywołany wyżej w pkt 62 wyrok z dnia 3 lutego 2005 r. w sprawie Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, pkt 107). Jeśli przesłanka ta nie jest spełniona, niedopuszczalne jest w każdym razie wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia przez jakąkolwiek osobę fizyczną i prawną (przywołany wyżej w pkt 43 wyrok w sprawie Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, pkt 37).
- 68 Należy zbadać w świetle tego orzecznictwa, czy w rozpatrywanej sprawie zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżącej indywidualnie.
- 69 Po pierwsze, w odniesieniu do argumentu skarżącej opartego na fakcie, że zaskarżone rozporządzenie zakazuje jej dostępu do rynku wspólnotowego, należy podkreślić, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżącej jedynie ze względu na jej obiektywny status przedsiębiorstwa produkującego i wprowadzającego do obrotu banany AKP, podobnie jak każdego innego niezależnego podmiotu gospodarczego z siedzibą w krajach AKP i prowadzącego taką samą działalność. Otóż, jak wynika z orzecznictwa, status ten nie jest wystarczający, aby wykazać, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżącej indywidualnie (zob. podobnie przywołany wyżej w pkt 45 wyrok w sprawie Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji, pkt 14; przywołany wyżej w pkt 41 wyrok w sprawie Antillean Rice Mills przeciwko Radzie, pkt 51; postanowienie Sądu z dnia 30 kwietnia 2003 r. w sprawie T-154/02 Villiger Söhne przeciwko Radzie, Rec. str. II-1921, pkt 47).
- 70 Takiej konkluzji nie zaprzecza twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym zaskarżone rozporządzenie zakazuje jej wszelkiej działalności obejmującej przywóz bananów i poddaje zatem w wątpliwość jej istnienie. Zakładając nawet, że jest ono uzasadnione, fakt, że akt normatywny może wywoływać konkretne skutki

zróznicowane wobec różnych podmiotów prawa, do których ma on zastosowanie, nie powoduje, iż charakteryzuje on je względem wszystkich innych zainteresowanych podmiotów gospodarczych, o ile stosowanie tego aktu odbywa się na podstawie obiektywnie określonej sytuacji (postanowienie Trybunału z dnia 18 grudnia 1997 r. w sprawie C-409/96 P Sveriges Betodlares i Henrikson przeciwko Komisji, Rec. str. I-7531, pkt 37; przywołane wyżej w pkt 36 postanowienie Sądu w sprawie Di Lenardo przeciwko Komisji, pkt 52; przywołane wyżej w pkt 36 postanowienie w sprawie Dilexport przeciwko Komisji, pkt 52 oraz postanowienie z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie T-397/02 Arla Foods i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-5365, pkt 70).

- 71 Po drugie, jeśli chodzi o argument skarżącej, że zaskarżone rozporządzenie pozbawia możliwości wprowadzenia do obrotu bananów AKP na terytorium Wspólnoty jedynie ograniczoną liczbę podmiotów gospodarczych, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, możliwość określenia z przybliżoną dokładnością liczby lub nawet tożsamości podmiotów prawa, do których ma zastosowanie dany akt, nie oznacza wcale, że podmioty te należy traktować tak, jakby akt ten dotyczył ich indywidualnie, o ile pozostaje bezsporne, jak w rozpatrywanej sprawie, że akt podlega zastosowaniu ze względu na zaistnienie pewnej obiektywnej sytuacji prawnej lub faktycznej w nim określonej (postanowienie Trybunału z dnia 21 czerwca 1993 r. w sprawie C-276/93 Chiquita Banana i in. przeciwko Radzie, Rec. str. I-3345, pkt 8; przywołany wyżej w pkt 41 wyrok w sprawie Antillean Rice Mills przeciwko Radzie, pkt 52; przywołane wyżej w pkt 38 postanowienie w sprawie von Pezold przeciwko Komisji, pkt 46).
- 72 Wniosku tego nie podważa fakt, że zaskarżone rozporządzenie obowiązuje tylko przez dwa miesiące i że, w rezultacie, możliwość, aby inne przedsiębiorstwa stały się producentami bananów w tak krótkim okresie czasu, jest czysto teoretyczna. W tym względzie wystarczy stwierdzić, że zaskarżone rozporządzenie, którego celem ani skutkiem nie jest ograniczenie produkcji omawianych produktów, dotyczy skarżącej jedynie ze względu na jej status eksportera do Wspólnoty i że, w rezultacie, rzeczony rozporządzenie dotyczy jej w taki sam sposób jak każdego innego podmiotu gospodarczego, który znajduje się lub może znajdować w identycznej sytuacji (zob. podobnie przywołany wyżej w pkt 45 wyrok w sprawie Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji, pkt 12–14).

- 73 Po trzecie, skarżąca utrzymuje, że akt dotyczy jej indywidualnie, ponieważ Komisja powinna była uwzględnić jej szczególną sytuację.
- 74 Należy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem fakt, iż na podstawie przepisów szczególnych Komisja ma obowiązek uwzględnić skutki aktu prawnego, który zamierza przyjąć, w odniesieniu do sytuacji określonych jednostek, może indywidualizować te ostatnie (przywołany wyżej w pkt 45 wyrok w sprawie Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji, pkt 21 i 28–31; przywołany wyżej w pkt 45 wyrok w sprawie Sofrimport przeciwko Komisji, pkt 11–13; przywołany wyżej w pkt 46 wyrok z dnia 11 lutego 1999 r. w sprawie Antillean Rice Mills i in. przeciwko Komisji, pkt 25; przywołany wyżej w pkt 41 wyrok w sprawie Antillean Rice Mills przeciwko Radzie, pkt 57; przywołany wyżej w pkt 39 wyrok Sądu z dnia 14 września 1995 r. w sprawie Antillean Rice Mills i in. przeciwko Komisji, pkt 67–78 oraz wyrok z dnia 17 stycznia 2002 r. w sprawie T-47/00 Rica Foods przeciwko Komisji, Rec. str. II-113, pkt 41).
- 75 Z pewnością prawdą jest, jak podkreśliła skarżąca w swoich uwagach odnośnie zarzutu niedopuszczalności, że art. 1 protokołu nr 5 dołączonego do załącznika V do umowy z Kotonu zatytułowanego „Drugi protokół dotyczący bananów” stanowi, że strony uznają niewątpliwe znaczenie gospodarcze, jakie dla dostawców bananów z krajów AKP ma wywóz dokonywany przez nich na rynek Wspólnoty. Wspólnota wyraża zgodę na zbadanie oraz, w miarę potrzeby, przyjęcie środków mających na celu zapewnienie stałej wiarygodności przedsiębiorstw zajmujących się wywozem bananów oraz ciągłego zbytu tych bananów na rynku wspólnotowym.
- 76 Jednakże, jak wynika z orzecznictwa, stwierdzenie istnienia takiego obowiązku — zakładając, że został udowodniony — nie wystarcza do uznania, że akt dotyczy skarżącej indywidualnie. W pkt 28 wyroku w sprawie Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji, przywołanego wyżej w pkt 45, Trybunał stwierdziwszy, że Komisja miała obowiązek zbadać ewentualne negatywne skutki, jakie decyzja ta mogła wyrzucić na gospodarkę zainteresowanego państwa członkowskiego lub na zainteresowane przedsiębiorstwa, nie wynioskował na podstawie tego, że akt dotyczy wszystkich zainteresowanych przedsiębiorstw w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Trybunał orzekł natomiast, że sporna decyzja dotyczyła indywidualnie,

w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, jedynie przedsiębiorstw mających zawarte umowy, których wykonanie, przewidziane w okresie obowiązywania spornej decyzji, było utrudnione całkowicie lub częściowo przez tę decyzję (przywołany wyżej w pkt 45 wyrok Trybunału w sprawie Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji, pkt 28, 31 i 32; przywołany wyżej w pkt 41 wyrok w sprawie Antillean Rice Mills przeciwko Radzie, pkt 60 oraz wyrok z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie C-142/00 P Komisja przeciwko Nederlandse Antillen, Rec. str. I-3483, pkt 74).

- 77 Wynika z tego, że twierdzenie, zgodnie z którym Komisja powinna była — o ile okoliczności na to pozwalały — uwzględnić w chwili wydawania zaskarżonego rozporządzenia negatywne skutki, jakie może wywołać to rozporządzenie w szczególności względem zainteresowanych przedsiębiorstw, wcale nie zwalnia skarżącej od obowiązku udowodnienia, że to rozporządzenie dotyczy jej z powodu szczególnych okoliczności odróżniających ją od wszelkich innych osób (zob. analogicznie przywołany wyżej w pkt 41 wyrok w sprawie Antillean Rice Mills przeciwko Radzie, pkt 62; przywołany wyżej w pkt 76 wyrok w sprawie Komisja przeciwko Nederlandse Antillen, pkt 76).
- 78 Tymczasem skarżąca nie przedstawiła żadnego argumentu pozwalającego stwierdzić, że akt dotyczy jej ze względu na szczególną sytuację.
- 79 Z powyższego wynika, że skarżąca nie jest w sytuacji, która odróżnia ją od pozostałych podmiotów gospodarczych i że zatem zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy jej indywidualnie.
- 80 Skarżąca twierdzi również, że niedopuszczalność niniejszej skargi stanowi naruszenie jej podstawowego prawa do skutecznego środka odwoławczego. Skuteczność wspólnotowego systemu środków odwoławczych wymagałaby uznania, iż akt dotyczy skarżącej indywidualnie, ponieważ prawo krajowe nie daje jej żadnej możliwości wniesienia skargi pozwalającej na podważenie zaskarżonego rozporządzenia przed sądem krajowym.

81 W tym względzie przypomniawszy, że prawo do skutecznego środka odwoławczego stanowi część ogólnych zasad prawa, które wynikają z tradycji konstytucyjnych wspólnych dla państw członkowskich, i że prawo to zostało w istocie ustanowione również w art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Trybunał zauważył, że traktat WE, po pierwsze, w art. 230 i 241 WE oraz po drugie, w art. 234 WE ustanowił kompletny system środków odwoławczych i procedur mających na celu powierzenie sądom wspólnotowym kontrolę zgodności z prawem aktów wydawanych przez instytucje. W ramach tego systemu osoby fizyczne lub prawne, które nie mogą, — z powodu przesłanek dopuszczalności wskazanych w art. 230 akapit czwarty WE — zaskarżyć bezpośrednio aktów wspólnotowych o charakterze ogólnym, mają w zależności od przypadku możliwość powołania się na nieważność takich aktów — bądź w sposób incydentalny na mocy art. 241 WE przed sądem wspólnotowym, bądź przed sądami krajowymi — doprowadzając do tego, by sądy te, które same nie są właściwe do stwierdzenia nieważności wspomnianych powyżej aktów, zwróciły się w tej kwestii do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym (przywołany wyżej w pkt 43 wyrok w sprawie *Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie*, pkt 39 i 40; przywołany wyżej w pkt 67 wyrok w sprawie *Komisja przeciwko Jégo-Quééré*, pkt 29 i 30; postanowienie Sądu z dnia 29 czerwca 2006 r. w sprawie T-311/03 *Nürburgring przeciwko Parlamentowi i Radzie*, Zb.Orz. str. II-46*, pkt 69).

82 Wbrew opinii skarżącej fakt, iż zaden ze środków odwoławczych nie jest skuteczny w niniejszym przypadku — zakładając, że został wykazany — nie może uzasadnić zmiany na drodze sądowej systemu środków odwoławczych i procedur ustanowionych w art. 230 WE, 241 WE i 234 WE, wskazanego powyżej w pkt 81. Jak wynika z orzecznictwa, dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności przed sądem wspólnotowym nie może zależeć od dostępności środka prawnego przed sądem krajowym, pozwalającego na zbadanie ważności aktu, wobec którego wnioskuje się o stwierdzenie nieważności (zob. podobnie przywołany wyżej w pkt 43 wyrok w sprawie *Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie*, pkt 43 i 46; przywołany wyżej w pkt 67 wyrok w sprawie *Komisja przeciwko Jégo-Quééré*, pkt 33 i 34; przywołane wyżej w pkt 81 postanowienie w sprawie *Nürburgring przeciwko Parlamentowi i Radzie*, pkt 70). W żadnym przypadku okoliczność ta nie pozwala uznać za dopuszczalną skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez osobę fizyczną lub prawną, która nie spełnia przesłanek określonych w art. 230 akapit czwarty WE (postanowienie Trybunału z dnia 1 lutego 2001 r. w sprawie C-301/99 P *Area Cova i in. przeciwko Radzie i Komisji*, Rec. str. I-1005, pkt 47).

- 83 Ponadto, jak stwierdził Trybunał, fakt, że podmiot prawa nie mógł wnieść skargi o stwierdzenie nieważności środków, które kwestionuje, nie pozbawia go prawa do sądu, gdyż może on wnieść skargę z tytułu odpowiedzialności pozaumownej, przewidzianą w art. 235 WE i 288 akapit drugi WE, jeśli środki te mogą spowodować powstanie odpowiedzialności Wspólnoty (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 12 września 2006 r. w sprawie C-131/03 P Reynolds Tobacco i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-7795, pkt 82).
- 84 W związku z powyższym nie można uznać, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżącej indywidualnie. Ponieważ skarżąca nie spełnia jednej z przesłanek dopuszczalności ustanowionych w art. 230 akapit czwarty WE, nie jest konieczne badanie, czy omawiane rozporządzenie dotyczy skarżącej bezpośrednio.
- 85 Wynika z tego, że należy odrzucić skargę w całości jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

- 86 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami poniesionymi przez Komisję, zgodnie z jej żądaniem.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

postanawia, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.**

- 2) **Société des plantations de Mbanga SA (SPM) zostaje obciążona kosztami własnymi postępowania i kosztami poniesionymi przez Komisję.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 12 stycznia 2007 r.

Sekretarz

E. Coulon

Prezes

M. Vilaras